

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Rail Cargo Operator – CSKD s.r.o.**, IČO: 45273081
sídlem Žerotínova 1132/34, Praha 3

zastoupeného JUDr. Vladimírem Chýským, advokátem
sídlem Žerotínova 1132/34, Praha 3

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

za účasti: **MEKR'S, s.r.o.**, IČO: 25939904
sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2

zastoupené JUDr. Josefem Pavelkou, advokátem.,
sídlem Na Srážku 2071/6, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2015, čj. 10352-4/2015-900000-304.7

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 4. 5. 2015, čj. 10352-4/2015-900000-304.7, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Vladimíra Chýského, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále též „**žalovaný**“) ze dne 4. 5. 2015, čj. 10352-4/2015-900000-304.7 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný změnil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**celní úřad**“) ze dne 30. 6. 2014, čj. 87169-5/2014-510000-11 a čj. 87169-6/2014-510000-11 (dále jen „**Prvostupňová rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím čj. 87169-5/2014-510000-11 rozhodl celní úřad o doměření cla tak, že podle ustanovení článku 217 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**celní kodex**“), článků 218, 219, 220 odst. 1 a 221 odst. 1 celního kodexu, v kontextu s § 264 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**celní zákon**“), v návaznosti na nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, ve znění nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. října 2012 (dále jen „**nařízení č. 91/2009**“), dodatečně zaúčtoval částku konečného antidumpingového cla ve výši 1 249 409 Kč, která žalobci vznikla dle ustanovení čl. 201 odst. 1 písm. a) a odst. 3 celního kodexu, propuštěním deklarovaného zboží do režimu volného oběhu rozhodnutím ev. č. 12CZ17610016ZJ8HG7 ze dne 18. 4. 2012. Současně celní úřad rozhodl o tom, že je žalobce povinen podle ustanovení § 251 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), uhradit penále z částky dodatečně doměřeného cla, a to ve výši 249 882 Kč.
3. Prvostupňovým rozhodnutím čj. 87169-6/2014-510000-11 rozhodl celní úřad o doměření cla tak, že podle ustanovení článků 217 odst. 1, 218, 219, 220 odst. 1 a 221 odst. 1 celního kodexu, v kontextu s § 264 odst. 1 a odst. 2 písm. c) celního zákona, v návaznosti na nařízení č. 91/2009, dodatečně zaúčtoval částku konečného antidumpingového cla ve výši 1 253 808 Kč, která žalobci vznikla dle ustanovení čl. 201 odst. 1 písm. a) a odst. 3 celního kodexu, propuštěním deklarovaného zboží do režimu volného oběhu rozhodnutím ev. č. 12CZ1761001BFZ2QU5 ze dne 23. 4. 2012. Současně celní úřad rozhodl o tom, že je žalobce povinen podle ustanovení § 251 odst. 3 daňového řádu uhradit penále z částky dodatečně doměřeného cla, a to ve výši 250 762 Kč.
4. Žalovaný Napadeným rozhodnutím k odvolání žalobce změnil Prvostupňové rozhodnutí čj. 87169-5/2014-510000-11 tak, že jeho označení, které zní „R o z h o d n u t í“, nahradil označením „Dodatečný platební výměr č. 12CZ17610016ZJ8HG7“, a celý jeho výrok nahradil novým výrokem, podle něhož celní úřad s přihlédnutím k § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona za použití § 101 a § 102 daňového řádu rozhodl podle článků 220 a 221 celního kodexu a podle § 264 celního zákona ve spojení s § 147 daňového řádu, s přihlédnutím k nařízení č. 91/2009, a s přihlédnutím k prováděcímu nařízení Rady (EU) č. 2/2012, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu některých spojovacích

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

prostředků a jejich částí z korozivzdorné oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a Tchaj-wanu na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009, ve znění platném ke dni 18. 4. 2012, tak, že žalobci dodatečně doměřil konečná antidumpingová cla v celkové částce 1 249 409 Kč z dovozu zboží propuštěného do volného oběhu rozhodnutím Celního úřadu Praha 1 ze dne 18. 4. 2012 pod MRN 12CZ17610016ZJ8HG7. Žalovaný dále ve výroku specifikoval změnu údajů, na základě kterých byla stanovena poslední známá cla, a shodně jako celní úřad rozhodl o tom, že je žalobce povinen podle ustanovení § 251 odst. 3 daňového řádu uhradit penále z částky dodatečně doměřeného cla, a to ve výši 249 882 Kč.

5. Obdobně pak žalovaný Napadeným rozhodnutím k odvolání žalobce změnil Prvostupňové rozhodnutí čj. 87169-6/2014-510000-11 tak, že jeho označení, které zní „R o z h o d n u t í“, nahradil označením „Dodatečný platební výměr č. 12CZ1761001BFZ2QU5“, a celý jeho výrok nahradil novým výrokem, podle něhož celní úřad s přihlédnutím k § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona za použití § 101 a § 102 daňového řádu rozhodl podle článků 220 a 221 celního kodexu a podle § 264 celního zákona ve spojení s § 147 daňového řádu, s přihlédnutím k nařízení č. 91/2009, a s přihlédnutím k prováděcímu nařízení Rady (EU) č. 2/2012, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu některých spojovacích prostředků a jejich částí z korozivzdorné oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a Tchaj-wanu na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009, ve znění platném ke dni 18. 4. 2012, tak, že žalobci dodatečně doměřil konečná antidumpingová cla v celkové částce 1 253 808 Kč z dovozu zboží propuštěného do volného oběhu rozhodnutím Celního úřadu Praha 1 ze dne 23. 4. 2012 pod MRN 12CZ1761001BFZ2QU5. Žalovaný dále ve výroku specifikoval změnu údajů, na základě kterých byla stanovena poslední známá cla, a shodně jako celní úřad rozhodl o tom, že je žalobce povinen podle ustanovení § 251 odst. 3 daňového řádu uhradit penále z částky dodatečně doměřeného cla, a to ve výši 250 762 Kč.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

6. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval průběh celního řízení, shrnul závěry uvedené v Prvostupňových rozhodnutích a sumarizoval obsah námitek, jimiž žalobce proti Prvostupňovým rozhodnutím celního úřadu brojil.
7. K námitkám, že žalobce nebyl v postavení konečného dovozce a v daném vztahu byl jen z titulu nepřímého zastoupení uvedeného dovozce, přičemž byl a je v daném vztahu odkázán na informace a podklady předložené dovozcem a je vázán jeho pokyny, a souvisejícím námitkám, žalovaný uvedl, že ani uváděná informační závislost žalobce na dovozci zboží, ani postavení žalobce, jakožto nepřímého zástupce dovozce v dotčených celních řízeních, nemohou žádným způsobem založit důvod pro zrušení Prvostupňových rozhodnutí. Žalovaný popsal důvody, pro které měl za to, že deklarant, tj. v daném případě žalobce podle článku 201 odst. 3 celního kodexu odpovídá za splnění celého celního dluhu bez ohledu na to, jaké druhy cel celní dluh zahrnuje, a bez ohledu na to, zda je splnění celního dluhu celními orgány požadováno v rámci původního vyměření či v rámci dodatečného doměření. Okolnost, že žalobce sám není dovozcem zboží, a z toho důvodu údajně sám nedisponuje skutkovými údaji týkajícími se dotčených dovozů, je podle žalovaného pro daná doměřovací řízení bezpředmětná. S důkazy byl žalobce v rámci doplněného důkazního řízení před odvolacím orgánem podle žalovaného podrobně seznámen, možnosti podílet se aktivně na dokazování vlastními důkazními návrhy však nevyužil a v

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

doplněních odvolání pouze odkázal na písemnosti obsažené ve spisu, které již byly v důkazním řízení hodnoceny. Žalovaný považoval po doplnění dokazování v odvolacím řízení provedené dokazování za dostatečně úplné, a proto na svých skutkových závěrech setrval. Byl přesvědčen, že v rámci důkazního řízení postupoval přiměřeně k výhradě žalobce na budoucí doplnění důkazních návrhů, tj. za příslušného poučení a dokonce za stanovení dodatečné lhůty umožnil žalobci takový úkon učinit.

8. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce nedostatečného důkazu založeného na „*obecném sběru dat, nikoli na důkladném šetření daných konkrétních případů*“ s tím, že ji žalobce neopřel o žádný věcný argument, pouze ji založil na tom, že celní úřad v odůvodněných Prvostupňových rozhodnutích uvedl, že účelem šetření úřadu OLAF, jehož výsledky jsou zpracovány ve zprávách OLAF, bylo „*získání dat v souvislosti s dovozy a vývozy spojovacích prostředků z oceli*“. Žalobce podle žalovaného vůbec neuvedl důvody, pro které citované interpretuje jako „pouhý obecný sběr dat“ a abstrahuje je ze zbývajících obsahu odůvodnění Prvostupňových rozhodnutí. Námitka, že rozhodné skutečnosti „nebyly důkladně šetřeny“, postrádá podle žalovaného jakýkoliv věcný apel na konkrétní nedostatky dokazování provedeného celním úřadem. Důkazní zdroje, jimiž jsou dotčené zprávy OLAF, podle žalovaného neskytají důvody k tomu, aby výsledky provedeného šetření překládek zboží v Thajsku, které obsahují, byly označeny pouze za jakési povrchní informace, které nemohou svědčit závažnosti důkazu pro určení čínského původu dotčeného zboží. Konkrétní podstatu tohoto rozhodujícího důkazu přitom celní úřad podle žalovaného v odůvodnění Prvostupňových rozhodnutí v zásadě vystihl, když vysvětlil, že určení čínského původu dotčeného zboží se zakládá na zjištění, že dovoz obou dotčených zásilek spojovacího materiálu proběhl za jeho překládky v Thajsku tak, že tyto zásilky byly dopraveny z Číny do thajského přístavu Laem Chabang, kde byly pouze přechodně uskladněny a následně dopraveny do EU. Obsahy zpráv OLAF pak rozhodně podle žalovaného nevypovídají o tom, že by uvedené zjištění bylo založeno na jakémsi nedůsledném či povrchním shromažďování a paušálním hodnocení obecných údajů, resp. že by (slovy žalobce) vycházelo z jakéhosi „*nedůkladného sběru obecných dat*“. Zcela naopak totiž zprávy OLAF představují podle žalovaného dostatečně úplnou konsolidaci věcných, autentických a jednoznačně konkrétních poznatků, získaných šetřením provedeným úřadem OLAF jednak přímo v Thajsku, jednak poskytnutých úřadu OLAF thajskými správními orgány, zejm. Thajskou královskou celní správou a úřadem OZO, a dále údajů poskytnutých celními správami členských zemí EU, tj. rovněž Celní správou České republiky. Co se týče dotčeného zboží, zprávy OLAF zahrnují podle žalovaného navzájem korespondující údaje ze vstupních a výstupních thajských celních prohlášení, údaje ze skladového inventáře, vedeného ve skladu v přístavu Laem Chabang, v němž k uvedeným překládkám dotčeného zboží došlo, jakož i údaje z předmětných celních prohlášení podaných žalobcem v České republice pro účely dotčeného propuštění zboží do volného oběhu. Žalovaný poukázal na referenční čísla zavedená úřadem OLAF pro jednotlivé zbožové položky, které žalobce v celních prohlášeních deklaroval, a poukázal na konkrétní informace dohledatelné podle těchto referenčních čísel v přílohách zpráv OLAF. Z těchto údajů pak podle žalovaného jednoznačně vyplývalo, že právě dotčené zboží nemohlo být získáno v Thajsku ve smyslu pravidel původu (článek 23 celního kodexu), a tudíž nemohlo získat žalobcem deklarovaný status thajského původu, jakož i skutečnost, že zboží bylo získáno v Číně, a tudíž nabylo (a nikdy nepozbylo) statusu čínského původu. Za neopodstatněnou pak žalovaný označil i doplňující námitku o nepřiměřené a neodůvodněné výši doměřených antidumpingových cel s tím, že právě zjištěný čínský

status původu předmětného zboží odůvodňuje i stanovené částky, které jsou doměřovány. Žalovaný vysvětlil důvody, pro které byl přesvědčen, že tvrzení žalobce o nepřiměřené výši doměřovaných cel je irrelevantní, neboť jde o výši stanovenou zákonem, kterou celní orgány nejsou oprávněny určovat (a tudíž ani v daných případech neurčily) v žádném diskrečním režimu na základě jakéhokoli „kritéria přiměřenosti“.

9. Žalovaný dále nepřisvědčil námitce poukazující na rozpor v závěrech celního úřadu k osvědčením o původu vydaným thajským Odborem zahraničního obchodu (dále jen „**úřad OZO**“) na tiskopisech A v systému všeobecných celních preferencí (dále jen „**FORM A**“). Připustil, že není sporu o tom, že provedené důkazy nesvědčí pro argument celního úřadu uvedený v odůvodněních Prvostupňových rozhodnutí, uzavřel však, že odvolací námitka pozbyla jakékoliv důvodnosti, neboť nesrovnalosti při hodnocení důkazů celním úřadem žalovaný odstranil v doplněném důkazním řízení. S odkazem na podrobné skutkové a právní hodnocení podle bodů 3 a 4 výroku výzvy podle § 115 daňového řádu žalovaný konstatoval, že i přesto, že bylo zjištěno, že jde o FORM A pravá, tato nesprávně osvědčující thajský původ dotčeného zboží.
10. K námitkám poukazujícím na nedostatečné podložení závěru, že společnost Resonic (Thailand) Co Ltd není výrobcem spojovacích materiálů, žalovaný konstatoval, že dotčený poznatek (tj. jen jedna z informací úřadu OZO poskytnutá (vedle dalších konkrétně uvedených v první zprávě OLAF) o Resonic (Thailand) Co Ltd úřadu OLAF, jak vyplývá z části 2.1 první zprávy OLAF), nestačil ani celnímu úřadu. Žalovaný popsal důvody, pro které uzavřel, že celní úřad nevycházel jen z toho, že podle internetu Resonic (Thailand) Co Ltd dovezený druh zboží nevyrábí. Doplnil, že všechny tyto údaje o Resonic (Thailand) Co Ltd, uvedené v části 2.1 první zprávy OLAF, pokládal pouze za indicie, které korespondují s důkazem o čínské výrobě dotčeného zboží, který žalovaný provedl v doplněném řízení. Jde tedy podle žalovaného jen o údaje okrajové a ne zcela jednoznačně prokazané, které byť důkazům jistě přisvědčují (a rozhodně nijak nesvědčí ve prospěch žalobce), k provedení dostatečného dokazování samy o sobě způsobitelné nejsou, avšak současně nejsou ani potřebné a žalovaný je proto v důkazním řízení vůbec nemusel hodnotit.
11. K námitkám, dle nichž z tabulek přiložených k druhé zprávě OLAF nevyplývá, že dotčené zboží je jiného než v celních prohlášení deklarovaného thajského původu, a související námitce nepřezkoumatelnosti Prvostupňových rozhodnutí, žalovaný uvedl, že údajům i tabulkám uvedeným ve zprávách OLAF je rozumět dostatečně jasně, zprávy jsou napsané věcně, stručně a otevřeně, srozumitelným jazykem a přílohy i tabulky jsou koncipovány logicky a systematicky. Žalovaný přitom žalobci poskytl více než dostatečnou součinnost, když vybral ze zpráv příslušné údaje, které použil k důkazu a předal je žalobci a podrobně mu vysvětlil, proč se tyto údaje týkají věci žalobce a v čem rozhodná skutková podstata podle názoru žalovaného spočívá. Nedostatky Prvostupňových rozhodnutí přitom byly podle žalovaného napraveny postupem podle § 115 daňového řádu.
12. Žalovaný v této souvislosti uvedl své konečné skutkové i právní závěry, vzešlé z doplněného dokazování, které jsou shodné s uplatněnou výzvou podle § 115 daňového řádu, na základě nichž uzavřel, že doměření dotčených antidumpingových cel žalobci je zákonné a věcně správné. V bodě 41 žalovaný rekapituloval, že v doplněném dokazování vycházel z (i.) První zprávy OLAF včetně příloh, (ii.) druhé zprávy OLAF, včetně příloh, a (iii.) sdělení výsledku postupu dodatečného ověřování osvědčení FORM A (vyžádaného českými celními orgány), č. 0303.03/2451, vypracovaného dne 22. 10. 2013 úřadem OZO

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

(dále jen „**odpověď úřadu OZO**“). Vzal přitom za prokázané, že dotčené zboží, jakožto průmyslové výrobky, bylo vyrobeno v Číně, a že ke zboží byla úřadem OZO vydána pod č. IA2012-0031567 a č. IA2012-0031568 nesprávná FORM A (nesprávně osvědčující thajský původ zboží), a to na základě nesprávného popisu skutečností podaného vývozcem, jímž byl úřad OZO zjevně uveden v omyl. V bodě 43 Napadeného rozhodnutí posléze žalovaný podrobně vyhodnotil provedené důkazy a popsal důvody, na základě kterých ke shora uvedeným skutkovým zjištěním dospěl, a zachytil úvahy, jimiž byl při hodnocení důkazů veden. V bodě 44 pak shrnul právní závěry, k nimž v návaznosti na skutková zjištění dospěl. Uzavřel, že dotčené zboží jakožto průmyslové výrobky vyrobené v Číně získalo podle článku 23 celního kodexu status čínského původu. Na základě tohoto statusu vznikly propuštěním zboží do volného oběhu celní dluhy k okamžiku přijetí dotčených celních prohlášení, tj. dne 18. 4. 2012 a dne 23. 4. 2012 (článek 201 odst. 1 písm. a) a odst. 2 celního kodexu). Celní dluhy zahrnovaly jak smluvní cla podle příslušného celního sazebníku (nařízení Komise (EU) č. 1006/2011), tak antidumpingová cla podle nařízení Rady (ES) č. 91/2009 a podle nařízení Rady (EU) č. 2/2000, ve zněních platných k okamžikům přijetí celních prohlášení. Dotčená FORM A, uplatněná žalobcem se pak podle žalovaného na základě zjištění, že zboží bylo vyrobeno v Číně, ukázala jako nesprávná, neboť nesprávně (v rozporu se zmíněným článkem 23 celního kodexu) osvědčovala thajský původ zboží. Protože však bylo zjištěno, že FORM A byla vydána na základě nesprávných skutečností podaných vývozcem, aniž by si vydávající orgán pro uvedení vývozcem v omyl mohl být vědom toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení (resp. pro status thajského původu vůbec), nebyla podle žalovaného splněna jedna z kumulativních podmínek stanovených v článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování dotčených cel, a to podmínka chyby ze strany celních orgánů, která by byla příčinou toho, že cla nebyla zaúčtována ihned po propuštění zboží. Nesplnění uvedené podmínky přitom bylo podle žalovaného založeno dokonce již dříve tím, že vývozce zboží (Resonic (Thailand) Co Ltd) neumožnil správnost FORM A dodatečně ověřit v rámci zmiňovaného postupu dodatečného ověřování podle článku 97t prováděcího nařízení. Žalovaný podrobněji popsal důvody, pro které nebylo lze ve vydání FORM A klasifikovat jako „chybu“ ve smyslu uvedené podmínky pro dodatečné nezaúčtování cla. Doplnil, že žalobce po provedeném postupu dodatečného ověřování FORM A stíhalo břemeno důkazu, že FORM A i přes svoji nesprávnost byla vydána na základě správného popisu skutečností podaných vývozcem, pokud se dovolává ochrany, kterou poskytuje článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. V tomto směru odkázal na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2012, čj. 5 Afs 43/2011 - 110, s tím, že žalobce byl na toto rozložení důkazních břemen upozorněn v bodě 4 výzvy podle § 115 daňového řádu, avšak žádný důkaz takové skutečnosti nepředložil ani nenavrhl.

13. V bodech 45 – 47 a v bodě 53 odůvodnění Napadeného rozhodnutí pak žalovaný vysvětlil důvody, pro které nepřisvědčil námitce postupu v rozporu s čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu pro nedostatečné zohlednění legitimního očekávání, resp. z důvodu chyby celního orgánu. Uvedl, že celní úřad nepochybil, když neosvědčil splnění podmínek podle článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu
14. V bodech 48 – 52 odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalovaný nepřisvědčil námitkám, že se chyby ve smyslu naposledy citovaného ustanovení celního kodexu dopustily rovněž české celní orgány.

15. V bodech 54 – 57 žalovaný vysvětlil důvody, pro které neshledal důvodnými námitky zpochybňující závěry stran FORM A, a vyložil podmínky, za nichž by žalobce mohl unést důkazní břemeno, že tyto nesprávné podklady byly vydány na základě pravdivých údajů poskytnutých výrobcem a účinně se tak dovolat ochrany podle čl. 220 odst. 1 písm. b) celního kodexu. V bodě 58 pak vysvětlil, že jako důkaz o zemi výroby dotčeného zboží hodnotí konkrétní údaje obsažené ve zprávách OLAF. Doplnil, že protože bylo později zjištěno, že zboží bylo vyrobeno v Číně, nemůže být pochopitelně vyloučeno ani to, že nespolečně vývozce při dodatečném ověřování FORM A mohla být cílená a úmyslná.
16. Pod body 59 – 63 pak žalovaný nepřisvědčil námitkám zpochybňujícím použitelnost závěrů vyslovených ve zprávách úřadu OLAF s tím, že jde o zákonné důkazní prostředky svého druhu, přičemž žalobce nemůže být zkrácen na svých právech tím, že se aktivně nemohl svými návrhy a námitkami podílet přímo na vyšetřování úřadu OLAF, protože zprávy jsou pro dané doměřovací řízení souborem údajů, jakožto zdrojem důkazů, které teprve celní orgány, které daná doměřovací řízení vedou, podrobily důkaznímu hodnocení z hledisek závažnosti, zákonnosti a věrohodnosti. Skutkový základ je tedy podle žalovaného v daném řízení založen na hodnocení důkazů provedeném v doplněném řízení žalovaným nikoli úřadem OLAF. Hodnocení důkazů také bylo žalobci podle žalovaného nejprve předloženo k vyjádření, přičemž byla žalobci také dána možnost, aby navrhl další důkazy, tj. důkazy pochopitelně v jeho prospěch. Žalovaný v rámci tohoto postupu pečlivě vážil důkazní hodnotu každého příslušného údaje uvedeného ve zprávách OLAF, důkazy hodnotil i ve vzájemných souvislostech a své úvahy v celé jejich úplnosti žalobci předložil v textu výzvy podle § 115 daňového řádu. Žalobce se tedy mohl podílet na procesu důkazního řízení plnou měrou, nic mu nebránilo, aby se vyjadřoval a předkládal či navrhoval takové důkazy, tj. závěry žalovaného vyvracel. Žalovaný tedy podle svého přesvědčení nezavdal opodstatněný důvod k tomu, aby mohla být úspěšnou námitka v tom smyslu, že kontrolní závěry úřadu OLAF byly pouze slepě akceptovány a žalobce neměl možnost dokazování ovlivnit. Žalobce přitom podle žalovaného žádný takový důkaz, kterým by prokázal, že zboží bylo vyrobeno v Thajsku (jak tvrdí), tj. takový, který by byl způsobilý vyvrátit důkazy, které provedl celní úřad a následně žalovaný, nenavrhl. Hodnocení důkazu ve velmi obdobné důkazní situaci přitom podle žalovaného přisvědčil i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 Afs 44/2011 - 85, zejm. bod 16, ze dne 11. 7. 2012, čj. 2 Afs 41/2012 - 30, zejm. body 10, 11 a 12, a ze dne 29. 1. 2014, čj. 1 Afs 95/2013 - 43, zejm. bod 26. Na uvedených závěrech podle žalovaného ničeho nemění ani pozice žalobce jako deklaranta v předmětném řízení.
17. Žalovaný se neztotožnil ani s dalšími odvolacími námitkami žalobce, jimiž žalobce poukazoval na nastavení systému z pohledu negativních ekonomických dopadů na importující subjekty, a zdůraznil, že byl povinen postupovat podle zásady zákonnosti dle § 5 odst. 1 daňového řádu.
18. Žalovaný konečně v bodech 68 – 75 Napadeného rozhodnutí popsal důvody, pro které nepřisvědčil námitkám zpochybňujícím zákonnost vyměření penále.
19. Na str. 20 – 21 odůvodnění Napadeného rozhodnutí pak žalovaný vyložil důvody, pro které přistoupil k provedení dílčích formálních změn Prvostupňového rozhodnutí.

III. Žaloba

20. Žalobce v podané žalobě shrnul skutkové okolnosti posuzované věci a rekapituloval průběh celního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

21. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal, že nepovažuje důkaz založený na zprávách OLAF za dostatečný. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného stran neopodstatněnosti obecně pojaté námitky nedostatečného důkazu založeného na obecném sběru dat. Měl za to, že předmětné důvody ve svých odvoláních vymezil. Jakkoli se dle judikatury jedná v případě zprávy OLAF o přípustný důkaz, nelze podle žalobce tento závěr generalizovat a považovat zprávu OLAF za dostačující důkaz v jakémkoli dalším řízení, neboť v citovaném řízení Nejvyššího správního soudu zpráva OLAF splňovala specifické náležitosti a vyplývaly z ní naprosto konkrétní skutečnosti, které bylo možné považovat za dostatečný podklad pro dodatečné zaúčtování cla, neboť podle zjištění OLAF vykazovaly příslušné certifikáty o původu zboží nesprávné a nepravdivé údaje o původu příslušného zboží, když z dalších listinných důkazů jednoznačně vyplynulo, že předmětné zboží je čínského původu a nikoliv původu malajského. Uvedené skutečnosti však nejsou podle žalobce ve zprávě OLAF č. OF/2010/0950 a č. OF/2010/0950/B1 naplněny. Prvostupňová rozhodnutí celního úřadu jsou dle žalobce založena na předmětných zprávách OLAF, tedy na výsledcích šetření, jehož účelem bylo získání dat v souvislosti s dovozy a vývozy spojovacích prostředků z oceli, tedy obecný sběr dat, nikoli pak důkladné šetření tohoto konkrétního případu. Tímto postupem tak dle žalobce jednoznačně došlo k paušálnímu posouzení věci, v důsledku čehož bylo i dodatečně vyměřené clo uplatněno paušálně, bez konkrétního odůvodnění, a navíc v nepřiměřené a v neodůvodněné výši. Žalobce doplnil, že mise OLAF jsou obecně vedeny způsobem, který není transparentní vůči potenciálně dotčeným osobám. Subjekty, kterých se zjištění misí OLAF ve výsledku dotýkají nejvíce, se o nich dozví až poté, co příslušný celní úřad zahájí daňové řízení s cílem doměřit clo. Tyto subjekty tak nemají možnost se v průběhu vyšetřování jakkoliv vyjádřit k důkazům, z nichž jsou závěry dovozovány, konfrontovat případné svědky svými otázkami, navrhopat provedení dalších důkazů apod. Kontroloři mise OLAF mohou podle žalobce libovolně určit, které společnosti v místě šetření navštíví a které nikoli, a co následně uvedou do jednotlivých zpráv. Bez jakékoliv oponentury z takto získaných důkazů vyvozují mise OLAF jednostranné závěry, přičemž české celní orgány pak tyto závěry bez dalšího považují za prokázané.
22. Žalobce namítl, že antidumpingové clo je tak vyměřeno na základě zprávy, jejíž znění žalobce ani dovozce nemohli ovlivnit, a jejíž závěry vychází z důkazů, k nimž se žalobce ani dovozce nemohli jakkoliv vyjádřit, což je v jednoznačném rozporu s principem kontradiktornosti řízení. Celní orgány zprávy OLAF obecně používají podle žalobce jako důkaz nadřazený čemukoliv, co by bylo možno ze strany účastníka řízení předložit, a fakticky tak zavádějí formální důkazní teorii, když by k němu naopak měly přistupovat s rezervou právě proto, že dotčený dovozce resp. jeho zástupce se do procesu tvorby zprávy OLAF nemá možnost jakkoli zapojit. Důsledky tohoto jsou dle žalobce ještě prohloubeny bezprecedentní pozicí dovozce (deklaranta), který fakticky odpovídá za to, že veškeré dokumenty, které mu jeho obchodní partner předloží, jsou nejen pravé a autentické, ale zároveň pravdivé. Žalobce v této souvislosti konstatoval, že judikatura SDEU importéry nabádá ke smluvnímu ošetření případných vzniklých škod, avšak pomíjí otázku, zda by bylo vůbec možné vymáhat taková práva ve státě, jehož orgány vydají osvědčení o původu zboží, které se nemá zakládat na skutečnosti. Česká republika resp. Evropská unie tak fakticky přenáší negativní ekonomické dopady své obchodní politiky na importující subjekty. Takto nastavený systém vede k tomu, že dlouhodobě platná a zavedená pravidla mezinárodního obchodu, včetně dokumentů jako je FORM A, založená na důvěře ve správnost aktů veřejné správy, jsou nahrazována netransparentními misemi evropských

úředníků, kteří, vycházejíc ze statistických dat, svévolně zvolených svědectví a kontrolních návštěv, autoritativně zpětně rozhodují, že určité zboží je určitého původu. S ohledem na obvyklé obchodní marže, které nejsou schopny pokrýt naprosto absurdní výši antidumpingového cla, je tak dle žalobce kontrolní mise OLAF schopna zlikvidovat dotčené obchodní společnosti.

23. Žalobce byl přesvědčen, že své stanovisko týkající se nedostatečnosti důkazů dostatečně vymezil a odůvodnil, přičemž žalovaný se naopak s tímto tvrzením žalobce dostatečně nevypořádal.
24. Námitkami uvedenými pod **druhým žalobním bodem** pak žalobce poukazoval na to, že doměření antidumpingového cla odporuje článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, neboť je dovozce sankcionován za jednání v dobré víře a přes pasivitu celních orgánů. Žalobce namítal, že dovozce jednal při dovozu zboží v dobré víře, postupoval zcela v souladu s celními předpisy a vycházel z údajů o zemi původu uvedených v dokladech o původu zboží certifikovaným kompetentním státním orgánem vývozní země, jakož i v obchodních dokumentech. Ani při vynaložení veškeré odborné péče tak nemohl podle žalobce v období, kdy bylo zboží zakoupeno a dovezeno do České republiky, ani následně rozumně zjistit, zda některé spojovací prostředky byly vyrobeny v Číně, ačkoli jejich dodavatel sídlil a prokazatelně vyráběl v Thajsku. Dovozce se přitom podle žalobce o pochybnostech celních orgánů o původu zboží dozvěděl poprvé poté, kdy celní orgány zahájily daňové řízení o doměření cla s žalobcem. Jako důkaz nesprávnosti deklarovaného thajského původu dovážených spojovacích prostředků a zejména tvrzení o čínském původu tohoto zboží přitom byla předložena zpráva z mise OLAF č. OF/2010/0950/(B1). S poukazem na článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu žalobce konstatoval, že za chybu ve smyslu uvedeného ustanovení lze považovat i některé pasivní chování celních orgánů.
25. Žalobce v této souvislosti uvedl, že úřad OZO vydal pro společnost Resonic (Thailand) Co Ltd (vývozce dotčeného zboží z Thajska do České republiky a jeho prodejce dovozci, tj. osobě zúčastněné na řízení) osvědčení o původu na tiskopisech A v systému všeobecných celních preferencí. Ze zprávy z mise OLAF č. OF/2010/0950 části 1.1 vyplývá, že OLAF obdržel upozornění od subjektů v EU, že zboží čínského původu je odesíláno přes Thajsko, čímž zřejmě dochází k obcházení antidumpingového opatření. Členské země EU byly podle žalobce o tomto podezření informovány sdělením AM 2011/005 ze dne 11. 05. 2011. Ze zprávy mise OLAF č. OF/2010/0950 je dále zřejmé, že členské státy poskytovaly již v roce 2011 úřadu OLAF údaje z dovozních celních prohlášení týkajících se dovozu spojovacích prostředků z Thajska. Česká celní správa tedy měla podle žalobce nejen informaci o pochybnostech ohledně původu spojovacích prostředků, ale i přehled o tom, kterých českých dovozců a jakých zemí odeslání a vývozců těchto zemí odeslání se tento problém týká. Žalobce byl proto přesvědčen, že postup českých celních orgánů, které za těchto okolností nepodnikly žádné kroky až do doby, než obdržely pokyn od úřadu OLAF, že mají doměřit antidumpingové clo, je neobhajitelný. Celní orgány dle žalobce jen pasivně přihlížely pokračujícím dovozům, přestože si musely být vědomy, že dovezené zboží je prodáváno za ceny nezahrnující antidumpingové clo a obchodně-politické opatření v podobě zavedení antidumpingového cla se tak stává zcela neúčinným. Teprve následně doměřily celní orgány clo za dovezené zboží, které bylo dávno prodáno zákazníkům v EU. Tento postup pokládá žalobce za selhání státních orgánů, jejichž zájmem by měla být ochrana trhu s využitím jinak běžných včasných varování o tom, že mohou být obcházena

pravidla pro určování původu zboží, a tím i obchodně politická opatření, která jsou skutečně účinná jen tehdy, pokud se uplatní při dovozu zboží, nikoli více než tři toky poté. Zpětné doměření antidumpingového cla, navíc navýšeného o penále, je dle žalobce faktickou sankcí uvalenou na dovozce. Celní orgány tak sankcionují dovozce za to, že mu neposkytly informace, které pouze ony měly k dispozici. Dovozce jednal podle žalobce v dobré víře a neměl jakýkoli důvod k pochybnostem o tom, že dovážené zboží je thajského původu. Došlo-li k pochybení ve vývozní zemi, pak takovou chybu nemohl rozumně zjistit, přičemž celní orgány takovou informaci měly, ale z nepochopitelných důvodů dovozce na tuto skutečnost včas neupozornily. Žalobce proto považoval doměření cla za odporující článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, jehož cílem je omezit dodatečné platby cla na případy, kdy je tato platba řádně opodstatněná a slučitelná se zásadou ochrany legitimního očekávání.

26. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce namítal, že čínský původ zboží nebyl prokázán. Žalobce konstatoval, že základním argumentem, z něhož celní orgány vycházejí při doměřování antidumpingového cla, a jímž současně obhajují to, že nelze aplikovat článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, je údajné zjištění, že důkazy původu zboží – FORM A byly vydány na základě nesprávných skutečností podaných vývozcem. Tato skutečnost však nebyla podle žalobce řádně doložena. Z odpovědi úřadu OZO na žádost o následnou verifikaci certifikátu původu FORM A podle žalobce vyplývá, že dotázaný úřad nebyl schopen ověřit thajský preferenční původ předmětného zboží, jelikož vývozce nepředložil ve stanovené lhůtě evidenci prokazující preferenční původ zboží - spojovacích prostředků. V dopise však není podle žalobce ani zmínka o tom, že by byl kontrolou úřadu zjištěn čínský původ zboží, ani že by byl thajský kompetentní orgán uveden v omyl podklady, které mu byly dříve tímto vývozcem předloženy.
27. Podle žalobce může vést nespolutpráce vývozce k tomu, že důkaz preferenčního původu zboží FORM A není na základě důvodných pochybností uznán a clo je vyměřeno podle běžného celního tarifu, namísto použití preferenční celní sazby. Není však podle žalobce důkazem toho, že se vývozce dopustil podvodného jednání a poskytl kompetentním orgánům vývozní země padělané nebo jinak pozměněné podklady, které by je uvedly v omyl. Především však není podle žalobce důkazem toho, že zboží - spojovací prostředky měly původ v Čínské lidové republice a měly být tudíž předmětem antidumpingového cla. Z judikatury SDEU podle žalobce vyplývá, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily „samotné“ příslušné orgány. Žalobce byl přesvědčen, že celní úřad měl v případě, kdy dospěl k závěru, že zboží je jiného než v celních prohlášeních deklarovaného thajského původu, postupovat ve prospěch žalobce podle článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Uvedené ustanovení podle žalobce připouští, že mohou nastat okolnosti, za kterých by bylo nespravedlivé zpětně doměřit clo osobě, která jednala v dobré víře a s náležitou péčí, avšak spoléhala na informace vydané celními orgány, které byly následně označeny za chybné. Pokud žalovaný nepřistoupil k aplikaci článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, došlo tím podle žalobce k porušení principu ochrany legitimního očekávání osoby povinné zaplatit clo.

28. Pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce konečně namítal, že celní úřad vyměřil žalobci vedle doměřeného cla v rozhodnutích také penále, a to podle ustanovení § 251 odst. 1 daňového řádu ve výši 20 % z dodatečně vyměřené částky cla. Žalobce zdůraznil, že celní kodex předvídá možnost dodatečného doměření cla, ale nikde neupravuje zároveň možnost pro celní úřad členského státu doměřit další dodatečnou částku nad doměřené clo. Žalobce s vyměřením penále zásadně nesouhlasil a byl přesvědčen, že žalovaný se v Napadeném rozhodnutí nevypořádal s tvrzením žalobce, dle kterého dochází plošným ukládáním sankcí, kterou celní kodex nezná, mimo jiné k diskriminaci subjektů české státní příslušnosti oproti subjektům z jiných členských států. Žalobce doplnil, že nepřímé zastoupení, které celní úřady po deklarantech požadují, je pro daný subjekt značně nevýhodné. Nepřímý zástupce nemá faktickou možnost jakkoli se v celním řízení o doměření antidumpingového cla bránit a přesto je clo doměřováno právě jemu a navíc je mu vyměřeno penále bez ohledu na okolnosti daného případu. Takový postup pak podle přesvědčení žalobce nezákonně a neodůvodněně zasahuje do jeho práv.

IV. Vyjádření žalovaného

29. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19. 8. 2015 k námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** uvedl, že dokazování provedené za účelem zjištění skutečností určujících příslušný (tj. v obou daných spojených věcech čínský) původ dotčeného zboží, bylo dostatečné ze všech hledisek (závažnosti, zákonnosti a věrohodnosti), která je při řádném provádění důkazů třeba brát v úvahu. Žalovaný odkázal na body 41 až 43 Napadeného rozhodnutí a poukázal na seznámení žalobce s hodnocením důkazů před vydáním Napadeného rozhodnutí postupem podle § 115 daňového řádu v bodech 1. až 3. výroku výzvy ze dne 2. 3. 2015, č. j. 10352-2/2015-900000-304.7 (dále jen „**Výzva**“). Žalovaný měl za to, že žalobce v odvolání ani v žalobě neuvádí vůbec žádné důvody, které by skutečně poskytovaly oporu jeho námitkám, že použité důkazní prostředky neobsahují konkrétní a jednoznačné údaje, přinášející spolehlivé zjištění o zemi výroby dotčeného zboží. Žalobce totiž v žalobě za takové důvody jen označuje některé z dalších odvolacích námitek vůči provedenému důkaznímu řízení, uplatněných v odvolání nikoli v rámci, ale vedle námitek o nekonkrétní povaze důkazu, a tyto pod prvním žalobním bodem opakuje jako námitky žalobní. Všechny tyto nyní zopakované námitky však žalovaný podle svého přesvědčení podrobně vypořádal v Napadeném rozhodnutí (body 59 až 67). Žalobce však podle žalovaného v žalobě tato stanoviska žalovaného vůbec nereflextuje, ani se o nich nezmiňuje. Obdobně jako jeho odvolací námitka je tak podle žalovaného i nyní v žalobě zcela nekonkrétní žalobní tvrzení žalobce, že se žalovaný dostatečně s uváděnými odvolacími důvody v Napadeném rozhodnutí nevypořádal. Žaloba podle žalovaného úplně postrádá jakýkoliv skutečně konkrétní argument žalobce vůči kterémukoliv z konkrétních stanovisek žalovaného k odvolacím námitkám nyní opakovaným jako námitky žalobní.
30. Žalovaný měl za to, že z obsahu odvolání je dostatečně zřejmé, že dotčená odvolací námitka o tom, že důkazní materiály představují jen „jakýsi nedostatečný souhrn obecných dat“, žalobcem nijak blíže konkretizována nebyla. V doplnění odvolání pak byly podle žalovaného další námitky uvedeny nikoli jako konkretizující původní argument o „jakémsi obecném sběru dat“, ale jako další, vedle stojící argumenty proti různým aspektům prováděného dokazování. Za konkretizaci námitek o tom, že důkaz je založen jen na „obecném sběru jakýchkoli dat“, nelze podle žalovaného považovat obranu, v níž je žalovanému vytýkáno, že v rámci jakési „doktríny nadřazenosti“ důkazních prostředků tvořených jakýmkoliv vyšetřovacími zprávami úřadu OLAF rezignoval na povinnost

důkazy vůbec hodnotit a osvědčil skutkový základ jen podle svévolných tvrzení činěných v daných vyšetřovacích zprávách úřadem OLAF. Totéž platí i pro námitky o svévoli či libovůli úřadu OLAF při shromažďování a vypracování důkazních materiálů, námitky o procesních vadách dokazování spočívajících v krácení práva žalobce na slyšení a důkazní iniciativu, i pro další pod prvním žalobním bodem opakované a navzájem spojované jednotlivé odvolací námitky proti tomu kterému žalobcem dovozovaném nedostatku důkazního řízení. Žalovaný se přitom v Napadeném rozhodnutí zvlášť a podrobně k otázce zákonnosti a správnosti každého takového namítaného aspektu vyjádřil a ke každé z těchto odvolacích námitek zaujal v Napadeném rozhodnutí podrobná stanoviska; žalobce ovšem v žalobě žádné z nich nejenže konkrétně nenapadá, ale ani se o nich podle žalovaného nezmiňuje. Jeho žalobní obrana je založena pouze na reakci na stanovisko žalovaného k dílčí a nekonkrétní původní odvolací námitce o tom, že podstata důkazu je založena jen na jakémsi „paušálním sběru obecných dat“, a prakticky je zcela izolovaně zaměřena jen na obsah bodu 30 Napadeného rozhodnutí tak, jako by další důvody odmítnutí této námitek napadené rozhodnutí vůbec neobsahovalo. Uvedený bod Napadeného rozhodnutí je však podle žalovaného pouze úvodem k celému rozsáhlému odůvodnění názoru žalovaného, že námitky vůči dokazování nejsou opodstatněné, na které již žalobce ve své žalobě vůbec nereflexuje. Žalovaný poukázal na to, že předmětná námitka nebyla žalovaným vypořádána pouze argumentací o její obecnosti, uvedenou ve zmiňovaném bodě 30 Napadeného rozhodnutí, ale jako neopodstatněná byla odmítnuta za podrobného zohlednění konkrétních skutečností, které důkazu svědčí, uvedeného hned v bodech 31 až 34 Napadeného rozhodnutí.

31. Žalobce podle žalovaného v žalobě ani nezmněl, že žalovaný vedle toho, že námitku označil za nekonkrétní, žalobci v Napadeném rozhodnutí (jakož ve Výzvě), sdělil podrobné a konkrétní hodnocení důkazů, zahrnující uvedení konkrétních údajů, které obsahují zprávy úřadu OLAF, a jejich hodnocení žalovaným ve vztahu k prokazovaným skutečnostem. Žalovaný odkázal na bod 33 Napadeného rozhodnutí, kde bylo hodnocení důkazů žalobci zohledněno přímo v reakci na námitku o „obecném sběru dat úřadem OLAF“, a dále také na bod 43 Napadeného rozhodnutí, kde bylo důkazní hodnocení žalobci zohledněno ve všech jeho podrobnostech v rámci odstranění žalovaným dovozovaného deficitu obsahu odůvodnění dodatečných platebních výměrů celního úřadu a současně v rámci stanoviska žalovaného k námitce žalobce, že obsah zpráv úřadu OLAF není pro žalobce srozumitelný. Podle názoru žalovaného již jen z těchto částí Napadeného rozhodnutí lze zjistit, že žalobce nemůže důvodně namítat, že skutečnosti vyplývající z dotčených zpráv úřadu OLAF v dané věci nebyly konkrétní, ani že s těmito konkrétními skutečnostmi nebyl žalobce seznámen, a ani že odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedení těchto skutečností postrádá.
32. Žalovaný měl dále za to, že zcela naopak než je tvrzeno v žalobě, dotčené zprávy úřadu OLAF poskytují důkazy stejně kvalitní, jako tomu bylo ve věci, jíž se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 2 Afs 41/2012 - 30. Povaha důkazů je podle žalovaného co do typu a kvality v podstatě úplně shodná, protože i ve věcech týkajících se tohoto rozsudku šlo v první řadě o spárování údajů z celních prohlášení uplatněných v ČR s údaji ze vstupních a výstupních celních prohlášení uplatněných při celních formalitách spojených s překládkou zboží čínského původu zatíženého antidumpingovým clem (v souzené věci jízdní kola, v dané věci spojovací materiál) v takovém asijském státě (v případě rozsudku Malajsie, v dané věci Thajsko), kde byly spolu s překládkou pořízeny průvodní doklady (faktury, přepravní listy, apod.) a pro celní účely osvědčení o původu na tiskopisu A, mající

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

předstírat, že zboží nabylo původu v takovém státě, a zastřít, že jeho původ přísluší Číně. Dotčená důkazní situace je tedy s věcí, které se týká žalobcem odkazovaný rozsudek, podle žalovaného srovnatelná i do rozsahu ztotožňujících údajů o zboží. Tyto údaje byly podle žalovaného v celé jejich úplnosti žalobci poskytnuty v přílohách Výzvy. V daných věcech pak ještě navíc podle žalovaného zahrnují také údaje o překládce zboží podle skladových inventářů společnosti Kerry Logistics (Thailand) Ltd v bezcelní zóně v Laem Chabangu (korespondující s podklady o celních řízeních v Thajsku), jak žalovaný v Napadeném rozhodnutí zohlednil a v podrobnostech odkázal na příslušné části zpráv úřadu OLAF. Žádné odůvodněné rozdíly v důkazní situaci týkající se věci zmiňovaného rozsudku a v dané věci nelze podle žalovaného nalézt. I v dané souvislosti je přitom žalobní námitka podle žalovaného nekonkrétní. Žaloba podle žalovaného úplně postrádá jakoukoliv reflexi na odkaz na konkrétní referenční čísla. V podrobnostech k důkaznímu hodnocení žalovaný odkázal na již zmiňovaný obsah Výzvy a na body 41 až 44 Napadeného rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že lze odkázat na bod 11 žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který podle žalovaného jasně svědčí právě tomu, že v daných věcech jde ve všech rozhodných skutkových znacích o typově shodnou důkazní situaci, a že žalovaný i po skutkové stránce důkazy hodnotil správně. V uvedené části rozsudku totiž Nejvyšší správní soud odkazuje na doklady ZB-1, ZB-2 a ZB-4, což jsou malajsijská celní prohlášení dokládající překládku čínských jízdních kol přes Malajsii. V daném případě pak jde podle žalovaného o zmiňovaná thajská celní prohlášení, dokládající překládku dotčeného čínského spojovacího materiálu přes Thajsko.

33. Žalovaný nepřisvědčil ani námitkám vzneseným pod **druhým žalobním bodem**. Byl nadále přesvědčen, že v daných věcech nebyla splněna ani podmínka chyby ze strany celních orgánů, ani podmínka jednání osoby povinné zaplatit clo (žalobce či příjemce zboží) v dobré víře, a proto nelze článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu ve prospěch žalobce uplatnit. Žalovaný v tomto směru odkázal na podrobné posouzení těchto otázek ve vztahu k odvolacím námitkám totožného obsahu v bodech 44 až 47 Napadeného rozhodnutí, resp. v bodech 48 až 53 Napadeného rozhodnutí.
34. K námitkám vzneseným pod **třetím žalobním bodem** žalovaný uvedl, že obdobně jako v odvolání poté, kdy byl žalobce Výzvou seznámen s hodnocením důkazů a právním názorem žalovaného, žalobce zavádějícím způsobem interpretuje závěry žalovaného tak, že by snad měla o čínském původu zboží svědčit především verifikace FORM A provedená dříve, než vůbec vznikly dotčené zprávy úřadu OLAF. Zavádějící je dle žalovaného rovněž interpretace závěrů žalovaného činěná ohledně stěžejních podkladů osvědčujících zjevné uvedení úřadu OZO v omyl při poskytnutí podkladů pro vydání FORM A. Žalovaný proto odkázal zejména na svá stanoviska k odvolacím námitkám v bodech 54 až 57 Napadeného rozhodnutí s tím, že v tomto posouzení žalovaný navazuje na své hodnotící úvahy stran důkazu o čínské výrobě zboží i na své právní závěry v otázce posouzení vydání dotčených nesprávných FORM A jako chyby ze strany úřadu OZO, resp. otázky rozložení důkazního břemene při prokazování okolností spojených s vydáním těchto FORM A. Žalovaný doplnil, že v těchto závěrech se žalovaný opírá o ustálenou judikaturu SDEU i judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný měl za to, že v hodnocení důkazů dostatečně jasně uvedl, že těžištěm důkazu o čínské výrobě zboží jsou příslušné údaje podle zpráv úřadu OLAF, a že nespolutpráce vývozce při již dříve prováděné verifikaci FORM A samotným úřadem OZO jen do mozaiky zjištěných skutkových okolností – překládek zboží v Thajsku – logicky zapadá, tj. důkazu přisvědčuje, nikoli jej jako těžiště tvoří. Žalovaný podotknul, že tuto nespolutpráci vývozce s úřadem OZO

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

nevyhodnotil jako prokazující, že byl úřad OZO uveden podklady poskytnutými vývozcem při žádosti o vydání FORM A v omyl, ale pouze žalobci vysvětlil, že nespolutpráce vývozce při verifikaci FORM A vede k tomu, že vydání tohoto nesprávného FORM A nepředstavuje chybu celního orgánu ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, a upozornil žalobce (a to již ve Výzvě) na jeho příslušné důkazní břemeno. Zjevné vydání FORM A na základě nesprávných skutečností podaných vývozcem pak žalovaný dovodil na základě zpráv úřadu OLAF (nikoli tedy na základě výsledku přechozí verifikace FORM A) v logické úvaze, že stěžejními doklady pro vydání každého osvědčení na tiskopisu A jsou doklady o vývozu zboží ze země původu, přičemž zprávy úřadu OLAF přinášejí důkaz, že u daného zboží bylo jako vývozní země původu fingoáno Thajsko. Takové zjevné uvedení úřadu OZO v omyl pak žalovaný posoudil tak, že důkaz, který nenesou celní orgány, ale žalobce, o tom, že by FORM A přes svou nesprávnost byla úřadem OZO vydána na základě podkladů správných (tj. dokládajících vývoz zboží z Číny), velmi pravděpodobně vůbec neexistuje (nemůže existovat). Podle žalovaného totiž postrádá jakoukoliv logiku, aby na jedné straně bylo vyvinuto značné úsilí na pořízení průvodních dokladů navozujících dojem, že zboží bylo vyvezeno (nikoli jen přeloženo) z Thajska, a na druhou stranu byl před úřadem OZO dokládán „skutečný“ skutkový stav, tj. pořízení zboží v Číně. Ani tyto žalobní námitky proto žalovaný nepovažoval za důvodné.

35. K námitkám vzneseným pod **čtvrtým žalobním bodem** pak žalovaný setrval na názoru o zákonnosti stanovení penále v celém jeho rozsahu uvedeném v bodech 68 až 75 Napadeného rozhodnutí. Měl za to, že ve své argumentaci dostatečně srozumitelně a správně vyjádřil, že se zákonná povinnost zaplatit penále z doměřovaného cla týká každého celního dlužníka, jemuž je clo doměřováno v České republice, a zdůraznil, že jde o otázku české jurisdikce, přičemž uvedl důvody, pro které institut penále v České republice legitimně doplňuje komunitární celní právo. Proto měl žalovaný za to, že jeho argumentace zahrnuje vypořádání celého penza odvolacích námitek týkajících se penále, tj. i včetně poněkud zavádějící dílčí námitky o diskriminaci subjektů české státní příslušnosti oproti subjektům z jiných členských států. K té by jinak, tj. pokud by ve vztahu k penále nebylo žalobcem namítáno více, postačilo podle žalovaného uvést, že zákonná povinnost zaplatit penále vzniká každému celnímu dlužníkovi bez ohledu na to, zda tímto dlužníkem je osoba „české státní příslušnosti“ nebo osoba jiná.

V. Replika žalobce

36. Žalobce v replice ze dne 29. 9. 2015 žalobce setrval na své žalobní argumentaci.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

37. Městský soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (souhlas žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).
38. V logice uspořádání žalobních bodů zdejší soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek vznesených pod prvním žalobním bodem, v němž žalobce mj. poukazoval na

nedostatečné vypořádání jeho odvolací argumentace zpochybňující „dostatečnost důkazu založeného na zprávách OLAF“.

39. Soud připomíná, že námitkami vznesenými pod **prvním okruhem žalobních bodů** žalobce namítal, že „*nepovažuje důkaz založený na zprávách OLAF za dostatečný*“, a nesouhlasil se závěrem žalovaného stran neopodstatněnosti obecně pojaté námitky nedostatečného důkazu založeného na obecném sběru dat, když měl za to, že předmětné důvody ve svých odvoláních dostatečně vymezil. Žalobce namítal, že se žalovaný s jeho odvolací argumentací dostatečně nevypořádal – materiálně tedy považoval v tomto ohledu Napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
40. Soud k takto obecně vznesené námitce podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
41. Pokud se tedy žalobce v tomto směru omezil na uvedenou paušální poznámku stran nedostatečného vypořádání své odvolací argumentace, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovou vadou netrpí.
42. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
43. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
44. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce v odvoláních proti Prvostupňovým rozhodnutím k důkazům a podkladům, ze kterých celní úřad ve svých rozhodnutích vyšel,

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

namítal, že Prvostupňová rozhodnutí jsou důkazně založena na zprávě z mise OLAF č. OF/2010/0950 a č. OF/2010/0950/B1, tedy „výsledcích šetření, jehož účelem bylo, jak je uvedeno v rozhodnutí, získání dat v souvislosti s dovozy a vývozy spojovacích prostředků z oceli, tedy obecný sběr dat, nikoli pak důkladné šetření tohoto konkrétního případu“. Žalobce v odvoláních v návaznosti na uvedené doplnil, že „tím byla celá věc posouzena paušálně, v důsledku čehož bylo i dodatečně vyměřené clo uplatněno paušálně, bez konkrétního odůvodnění, a navíc v nepřiměřené a neodůvodněné výši“.

45. Žalobce posléze podané odvolání podvakrát doplnil, přičemž vznášel nové námitky zpochybňující jednotlivé konkrétní aspekty provedení dokazování (srov. dále).
46. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neshledal uvedený okruh námitek přílehlavým, přičemž námitku „nedostatečnosti důkazu založeného na zprávách OLAF“ a s ní související námitky paušálního posouzení vycházejícího ze zpráv OLAF, paušálního vyměření cla bez konkrétního odůvodnění a v nepřiměřené a neodůvodněné výši beze zbytku vypořádal prostřednictvím závěrů rekapitulovaných pod bodem 8 tohoto rozsudku (srov. výše). Podrobně přitom vysvětlil důvody, pro které považoval námitku zpochybňující dostatečnost podložení skutkových závěrů za obecnou, přičemž námitky vznesené v obou doplněních odvolání zpochybňující již konkrétněji jednotlivé aspekty provedení dokazování považoval za námitky samostatné.
47. Soud v daném ohledu přisvědčuje žalovanému, že námitky uvedené v doplněních odvolání byly žalobcem uplatněny nikoli jako konkretizující původní argument o „jakémisi obecném sběru dat“, ale jako další, vedle stojící argumenty proti různým aspektům provádění dokazování.
48. Současně přitom soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl žalobcem doplněné konkrétnější námitky beze zbytku vypořádat. Každou z těchto dílčích námitek se žalovaný zabýval, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden (srov. dále).
49. Žalobce ostatně v podané žalobě ani konkrétně neoznačil odvolací námitky, které snad zůstaly dle jeho názoru zcela nevypořádány, resp. které byly vypořádány zcela nedostatečně. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaný považoval jednotlivé odvolací námitky v nyní posuzované věci za nedůvodné. Polemika žalobce je dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry celních orgánů o posouzení konkrétních skutkových a právních otázek (srov. dále). V daném případě tak soud nemohl žalobci přisvědčit, že by žalovaný z žalobcem popsaných důvodů zatížil Napadené rozhodnutí tak zásadními nedostatky odůvodnění spočívajícími v nedostatečném vypořádání některé části odvolací argumentace, že by je bylo nutno pro nepřezkoumatelnost zrušit.
50. Soud pak nemohl námitkám vzneseným pod prvním okruhem žalobních bodů přisvědčit ani z hlediska věcného.
51. V tomto směru soud podotýká, že námitky vznesené pod prvním žalobním bodem (s výjimkou jediné) beze zbytku reprodukují námitky vznesené žalobcem v bodech 12 – 15 druhého doplnění odvolání (podání ze dne 17. 3. 2015 v reakci na Výzvu v rámci doplnění dokazování v odvolacím řízení).
52. Soud zdůrazňuje, že jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31, žalobci nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí však vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává (nebo nevypořádává) a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).

53. Žalobce sice do podané žaloby převzal argumenty, jež uváděl v průběhu odvolacího řízení, nicméně ve světle závěrů vyslovených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31, a tam citované judikatury to v tomto konkrétním případě podle soudu postačilo k naplnění podmínky stanovené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze žalobcových tvrzení je totiž seznatelné, z jakých (především právních) důvodů považuje rozhodnutí správních orgánů za nezákonná. I přestože žalobce v žalobě nereagoval na argumenty uvedené žalovaným v Napadeném rozhodnutí, je z jeho tvrzení, resp. setrvání na předchozí právní argumentaci, zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost Napadeného rozhodnutí, resp. Prvostupňových rozhodnutí. Tyto námitky je tedy sice třeba považovat za řádně uplatněné žalobní body, způsob specifikace těchto žalobních bodů však v souladu s dále uvedeným významně ovlivňuje rozsah soudního přezkumu.
54. Jakkoli je totiž z předmětné žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobce považuje Napadené rozhodnutí a Prvostupňová rozhodnutí v tomto ohledu za nezákonná, a předmětné žalobní námitky tedy je nutno považovat za řádně uplatněné žalobní body, omezuje zvolený způsob konstrukce žalobních námitek s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti.
55. Žalobce se v uvedených námitkách zcela omezil na zopakování námitek vznesených v jeho odvolání proti Prvostupňovým rozhodnutím. Žalobce přitom v podané žalobě nijak nereagoval na závěry, které žalovaný k předmětným námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil. Nijak nerefletoval, že se žalovaný s předmětnými námitkami podrobně zabýval a pečlivě zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti.
56. V tomto ohledu je třeba opětovně připomenout výše akcentovaný význam dispoziční zásady ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. s tím, že obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, přičemž není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
57. Žalobce tím, že v žalobě v tomto ohledu zopakoval námitky vznesené v doplnění odvolání, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah vycházejících ze zjištění plynoucích z důkazních prostředků provedených v řízení uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
58. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31).
59. V tomto směru soud konstatuje, že žalovaný zcela přezkoumatelným způsobem vysvětlil důvody, pro které neshledal důvodnými námitky žalobce poukazující na aplikaci formální důkazní teorie v důsledku vnímání zpráv OLAF coby důkazních prostředků nadřazených

jiným, rezignaci na povinnost hodnocení důkazů, svévoli či libovůli úřadu OLAF při shromažďování a vypracování důkazních materiálů, procesní vady dokazování spočívající v krácení práva žalobce na slyšení a důkazní iniciativu a s tím související námitky porušení principu kontradiktornosti řízení. Žalovaný se v Napadeném rozhodnutí neopomněl se všemi žalobcem namítanými aspekty vypořádat a ke každé z těchto dílčích námitkách přestřel v odůvodnění Napadeného rozhodnutí důvody, pro něž byl přesvědčen o jejich nedůvodnosti. Jak bylo opakovaně zdůrazněno výše, žalobce však v žalobě žádné z těchto závěrů nijak nereflektuje ani konkrétně nenapadá.

60. V tomto ohledu lze připomenout, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se s předmětnými závěry žalovaného, vyslovenými v bodech 59 – 67 Napadeného rozhodnutí, proti nimž žalobce v podané žalobě nesl jediného konkrétního argumentu, zcela ztotožňuje a konstatuje, že v uvedených hlediscích není Napadené rozhodnutí, ani řízení, které jeho vydání předcházelo, zatíženo vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát.
61. Soud dále podotýká, že staví-li žalobce svou žalobní obranu tak, že reaguje na stanovisko žalovaného k dílčí a dle žalovaného i soudu nekonkrétní odvolací námitce o tom, že podstata důkazu je založena jen na jakémsi „paušálním sběru obecných dat“, zcela přitom pomíjí, že žalovaný vedle uvedeného závěru zcela konkrétně odůvodnil závěry o věcné nedůvodnosti námitky zpochybňující proces dokazování. Implikuje-li tedy snad žalobce v podané námitce, že žalovaný vypořádal odvolací námitky toliko argumentací o jejich obecnosti, zcela ignoroval, že předmětný okruh námitky o nedostatečné opoře pro klíčový skutkový závěr o čínském původu zboží byl především žalovaným odmítnut jako neopodstatněný z důvodů podrobně popsanych v bodech 31 – 34 Napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy mimo to, že námitku ve výše popsaném směru označil jako nekonkrétní, žalobci již ve Výzvě a posléze shodně v odůvodnění Napadeného rozhodnutí sdělil podrobné a konkrétní hodnocení důkazů, zahrnující uvedení konkrétních údajů, které obsahují zprávy úřadu OLAF, a jejich hodnocení žalovaným ve vztahu k prokazovaným skutečnostem.
62. Soud přitom na tomto místě v reakci na část námitky vznesených pod **třetím žalobním bodem** konstatuje, že se žalobce mylí, dovozuje-li, že v průběhu celního řízení nebyl čínský původ zboží prokázán.
63. Soud přisvědčuje žalovanému, že v nyní posuzovaném případě byl čínský původ zboží ve smyslu článku 23 celního kodexu prokázán nade vší pochybnost. Žalovaný v tomto ohledu v bodě 43 odůvodnění Napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlil důvody, pro které na základě provedeného hodnocení důkazů k uvedenému skutkovému závěru dospěl. Vysvětlil, že k uvedenému závěru dospěl na základě hodnocení obsahu zpráv OLAF a jejich příloh, které konsolidují věcné, autentické a konkrétní poznatky, získané šetřením provedeným úřadem OLAF přímo v Thajsku, a poskytnuté úřadu OLAF thajskými správními orgány, zejm. Thajskou královskou celní správou a úřadem OZO, a celními správami členských zemí EU. Žalovaný vyložil, že ze zpráv OLAF a podkladů, na jejichž základě byly zpracovány, vyplývají navzájem korespondující údaje ze vstupních a výstupních thajských celních prohlášení, údaje ze skladového inventáře, vedeného ve

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

skladu v přístavu Laem Chabang, v němž k uvedeným překládkám dotčeného zboží došlo, jakož i údaje z předmětných celních prohlášení podaných žalobcem v České republice pro účely dotčeného propuštění zboží do volného oběhu. Z nich přitom z žalovaným konkrétně vyložených důvodů vyplývalo, že předmětné zboží nemohlo být získáno v Thajsku ve smyslu pravidel původu (článek 23 celního kodexu), a tudíž nemohlo získat žalobcem deklarovaný status thajského původu, jakož i skutečnost, že zboží bylo získáno v Číně, a tudíž nabylo (a nikdy nepozbylo) statusu čínského původu.

64. Žalobce žalovaným v bodě 43 odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedené konkrétní závěry zachycující proces hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti nikterak nezpochybil, proti těmto závěrům nebrojil a nesnesl žádné argumenty svědčící pro závěr o jejich nesprávnosti. Se zřetelem ke shora popsáním východiskům stran významu role dispoziční zásady v tomto typu řízení tím pak zásadně snížil šance na svůj procesní úspěch.
65. Soud s přihlédnutím k výše uvedenému podotýká, že žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí popsáný proces hodnocení důkazů podle přesvědčení soudu nevykazuje žádné vady, které by v návaznosti na něj přijaté skutkové závěry jakkoli zpochybňovaly. Právě naopak, žalovaný podle přesvědčení soudu beze zbytku dostal povinnostem plynoucím z relevantního právního a judikatorního rámce, jeho závěry jsou logické, srozumitelné, bez zjevných mezer a nedostatků a tvoří tak podle soudu dostatečnou oporu pro závěr o čínském původu předmětného zboží. Soud na závěry vyslovené v uvedené části odůvodnění Napadeného rozhodnutí, s nimiž se ztotožňuje, pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje s tím, že se zřetelem k absenci konkrétních námitek žalobce zpochybňujících konkrétní skutková zjištění neshledává v posuzované věci důvodů pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž žalovaný správně dospěl.
66. Soud pro úplnost podotýká, že nemohl přisvědčit žalobci v jeho jediné konkrétnější námitce zpochybňující závěr o prokázaném čínském původu předmětného zboží, kdy žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal, že v nyní posuzovaném případě dotčené zprávy úřadu OLAF neposkytují důkazy takové kvality, jako tomu bylo ve věci, jíž se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 2 Afs 41/2012 - 30.
67. Soud konstatuje, že důkazní situace v uvedené věci je naopak co do způsobilosti prokázat rozhodný skutkový závěr o čínském původu zboží, *de facto* shodná s tou, jaká byla předmětem posouzení v žalobcem odkazovaném případě. I v nyní řešeném případě jsou závěry celních orgánů shodně jako ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 2 Afs 41/2012 - 30 postaveny především na konsolidaci a spárování údajů z celních prohlášení uplatněných v ČR s údaji ze vstupních a výstupních celních prohlášení uplatněných při celních formalitách spojených s překládkou zboží čínského původu zatíženého antidumpingovým clem ve státě, kde byly spolu s překládkou pořízeny průvodní doklady (faktury, přepravní listy, apod.) a pro celní účely osvědčení o původu na tiskopisu A, mající předstírat, že zboží nabylo původu v takovém státě, a zastírat, že jeho původ přísluší Číně. S žalovaným lze souhlasit, že dotčená důkazní situace je tedy s věcí, které se týká žalobcem odkazovaný rozsudek, srovnatelná nejen co do povahy a kvality jednotlivých obstaraných důkazů, ale i co do rozsahu ztotožňujících údajů o zboží. Žalovaný přitom správně poukázal na skutečnost, že v nyní řešeném případě dále celní orgány vycházely z dalších údajů o překládce zboží podle skladových inventářů společnosti Kerry Logistics (Thailand) Ltd v bezcelní zóně v Laem Chabangu, korespondujícími s

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

podklady o celních řízeních v Thajsku. Žalovaný pak mj. v odůvodnění Napadeného rozhodnutí poukazoval na referenční čísla zavedená úřadem OLAF pro jednotlivé zboží položky, které žalobce v celních prohlášeních deklaroval, a poukázal na konkrétní informace dohledatelné podle těchto referenčních čísel v přílohách zpráv OLAF. Ani tyto údaje žalobce v podané žalobě nikterak nerefletoval a nijak proti nim nebrojil. Námitka, že je v daném případě důkazní situace zásadně odlišná od té, z níž vycházel Nejvyšší správní soud ve výše označeném případě, tedy není důvodná. Soud uzavírá, že v nyní posuzované věci jde ve všech rozhodných skutkových znacích o typově obdobnou důkazní situaci, kterou žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyhodnotil zcela v souladu se zákonem.

68. Soud dále přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod **druhým žalobním bodem** a částečně rovněž pod **třetím žalobním bodem** namítal, že doměření antidumpingového cla odporuje článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, neboť je žalobce sankcionován za jednání v dobré víře a přes pasivitu celních orgánů.
69. Soud ze správního spisu ověřil, že i námitky vznesené pod druhým žalobním bodem, rekapitulované výše pod body 24 a 25 tohoto rozsudku, zcela odpovídají námitkám vzneseným v bodech 2 – 9 druhého doplnění odvolání (podání žalobce ze dne 17. 3. 2015 v reakci na Výzvu žalovaného). I v tomto ohledu se tedy žalobce v podané žalobě omezil na recepci námitek uplatněných v odvolacím řízení, aniž by jakkoli reagoval na závěry, které žalovaný k uvedené procesní argumentaci v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil. Žalovaný tyto námitky doslovně převzal, aniž by jakkoli refletoval jejich vypořádání žalovaným a především aniž by tyto konkrétní závěry vyslovené žalovaným k předmětným námitkám věcně rozporoval. V souladu s dříve uvedeným tak žalobce zvoleným způsobem konstrukce žalobních námitek s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry omezil prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti.
70. Soud podotýká, že uvedeným okruhem námitek se žalovaný podrobně zabýval především v bodech 43 písm. b) a bodech 44 – 53 odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Detailně přitom vysvětlil důvody, pro které námitkám poukazujícím na porušení článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu nepřisvědčil. Vypořádal se přitom jak s námitkami poukazujícími na chybu celních orgánů (chybu úřadu OZO i orgánů Celní správy ČR), tak i s argumentací poukazující na jednání žalobce v dobré víře.
71. Soud se se zřetelem k výše uvedeným judikatorním východiskům mohl danému okruhu žalobních námitek věnovat toliko v limitech vyplývajících z toho, že se žalobce při jejich konstrukci omezil na replikaci shodných odvolacích námitek bez jakékoli reakce na žalovaným k nim vyslovené závěry. V souladu s dříve uvedeným přitom nepovažoval za potřebné hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž žalovaný správně dospěl (viz výše odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
72. Soud tak k dané žalobní argumentaci shodně s žalovaným konstatuje, že jako chybu celních orgánů ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu nebylo možno osvědčit skutečnost, že se předmětné formuláře FORM A, uplatněné žalobcem v řízení o propuštění zboží, na základě zjištění plynoucích z hodnocení v řízení provedených důkazů (viz výše), ukázaly být nepravdivými. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí správně vysvětlil, že bylo-li zjištěno, že FORM A byla vydána na základě nesprávných skutečností podaných vývozcem, aniž by si vydávající orgán pro uvedení vývozcem v omyl

mohl být vědom toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení (resp. pro status thajského původu vůbec), nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek stanovených v článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování dotčených cel, a to podmínka chyby ze strany celních orgánů, která by byla příčinou toho, že cla nebyla zaúčtována ihned po propuštění zboží. Žalovaný přitom v návaznosti na závěry vyslovené v bodě 43 pod písm. b) Napadeného rozhodnutí, na které soud na tomto místě pro stručnost odkazuje, detailně vysvětlil, že nesplnění podmínky bylo založeno dokonce již dříve tím, že vývozce prokazatelně neumožnil správnost FORM A dodatečně ověřit v rámci zmiňovaného postupu dodatečného ověřování v rozporu s požadavky plynoucími z prováděcího nařízení, a zdůvodnil, že se tak celní orgány ocitly v důkazní nouzi, pokud jde o prokázání, že FORM A byla vydána na základě nesprávného popisu skutečností podaných vývozcem. Neopomněl však v souladu se závěry vyplývajícími z relevantní rozhodovací praxe správních soudů, konkrétně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2002, čj. 5 Afs 43/2011 - 110 vysvětlit, že za této situace byly celní orgány povinny takovou skutečnost prokázat zbaveny (jakkoli posléze důkaz o nesprávném postupu získaly), přičemž naopak žalobce neunesl důkazní břemeno stran prokázání skutečnosti, že FORM A i přes svoji nesprávnost byla vydána na základě správného popisu skutečností podaných vývozcem, které na něj dle závěrů vyslovených v naposledy označeném rozsudku přešlo, a to přesto, že byl na toto své důkazní břemeno ve Výzvě upozorněn. Soud sdílí přesvědčení žalovaného, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že zjištění, že jde o zboží původem z Číny, vyšlo najevo až z výsledků šetření úřadu OLAF a vychází z údajů poskytnutých thajskou celní správou, přičemž je evidentní, že úřad OZO pravdivé údaje o původu zboží při vydávání FORM A k dispozici neměl, neboť ještě ani po dodatečném ověřování FORM A nemohl úřad OZO původ zboží (tedy ani původ čínský) určit. Naopak platí, že ze spisu vyplývající nespolutpráce vývozce v rámci dodatečného ověřování skutečně vylučovala, aby bylo na vydání nesprávného FORM A nahlíženo jako na chybu celního orgánu ve smyslu příslušného ustanovení celního kodexu, a že žalobce byl na daném skutkovém půdorysu povinen nést důkazní břemeno o tom, že FORM A i přes svoji nesprávnost byla vydána na základě správného popisu skutečností podaných vývozcem.

73. Za chybu celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 1 písm. b) celního kodexu pak nelze považovat ani postup orgánů Celní správy ČR. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že skutečnost, že celní orgány měly informaci o vysloveném podezření evropskými výrobci stejného druhu zboží, že čínské spojovací prostředky mohou být vydávány za thajské, přičemž k žádostem úřadu OLAF poskytovaly jím požadované údaje, sama o sobě nezakládá existenci chyby ve smyslu shora uvedeného ustanovení celního kodexu. Celním orgánům nelze v tomto směru vytýkat, že by svou pasivitou založily možnost aplikace režimu dle článku 220 odst. 1 písm. b) celního kodexu. Je zjevné, že informace o existenci podezření komunikovaným úřadem OLAF nelze zaměňovat s informacemi o původu zboží v konkrétním případě, jak žalobce činí v bodě 8 podané žaloby. Žalovaný podle přesvědčení soudu nijak nepochybil, pokud v reakci na výsledky prověřování provedeného v návaznosti na předmětné podezření úřadem OLAF, realizoval následnou kontrolu a posléze doměření antidumpingového cla. Zákonost tohoto postupu nebyla dle soudu nijak dotčena tím, že orgány celní správy disponovaly již dříve podezřením, že v praxi může docházet v případě dodávek k zastírání čínskému původu zboží jeho dodávkami přes jiné asijské země. Z ničeho nevyplývá, že by měly celní orgány k datu, k němuž akceptovaly bez výhrad celní prohlášení žalobce, k dispozici takové informace, které by

jednoznačně svědčily o tom, že jsou údaje tvrzené v celním prohlášení nepravdivé a v rozporu se skutečností. Takové poznatky nabyly celní orgány teprve později a reagovaly na ně podle přesvědčení soudu zcela v souladu s relevantní právní úpravou.

74. Soud tedy sdílí přesvědčení žalovaného, že v daném případě jednání českých celních orgánů nemohlo být označeno jako pochybení při výkonu jejich oprávnění a povinností, jež by současně představovalo příčinu nevyměření dotčených antidumpingových cel již při propuštění zboží, a proto nelze dovodit „chybu celních orgánů“ ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.
75. Přisvědčit pak soud nemohl ani námitkám poukazujícím na nedostatečnou reflexi tvrzeného jednání žalobce v dobré víře a jeho legitimního očekávání. I s tímto okruhem námitek se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádal a v bodech 46 a 53 k nim uvedl zcela konkrétní závěry, pro které na odvolací námitky (obsahově zcela odpovídající námitkám žalobním) nevešel. Žalobce ani na tyto konkrétní závěry v podané žalobě nijak nereagoval, závěry žalovaného nerefletoval a své žalobní námitky formuloval prostřednictvím reprodukce své odvolací argumentace.
76. V daném ohledu především žalobce v podané žalobě nikterak nerozporoval závěr žalovaného, podle kterého ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný jednal ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) čtvrtého pododstavce s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Žalovaný zcela konkrétně uzavřel, že shromážděné důkazy neumožňují v posuzované věci zjistit, že by žalobce či dovozce věnovali zajištění splnění všech podmínek pro preferenční zacházení náležitou péčí s tím, že z argumentace žalobce poukazující na to, že se pouze řídil pokyny a informacemi zastoupeného (tj. dovozce), neplyne, že by žalobce v rámci sjednaného obchodu se zbožím náležitě pečoval o to, aby materiální podmínky pro preferenční zacházení byly splněny. Žalovaný přitom vysvětlil, že jednotlivá tvrzení žalobce o důvěře v informace poskytnuté dovozcem nemohou svědčit o náležité péči ani ze strany dovozce ani na strany žalobce, ale spíše naopak o jeho pasivitě a spoléhání se na jednání druhé smluvní strany, s tím, že za této situace nelze hovořit o tom, že by žalobce své důkazní břemeno prokázání náležité péče ze strany celního dlužníka unesl. Žalobce uvedené závěry žalovaného nijak nezpochybnil, nepředestřel tedy především žádné okolnosti, z nichž by bylo lze na nesprávnost těchto závěrů usuzovat. Netvrdil, že by z některých v řízení provedených důkazních prostředků plynuly opačné závěry, než k nimž žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dospěl. Za této situace soud s přihlédnutím ke shora opakovaně připomínaným judikatorním východiskům uzavírá, že se s hodnocením žalovaného v obecné rovině ztotožňuje, přičemž s ohledem na nepochybné nenaplnění jiné podmínky aplikace článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu (existence chyby ze strany celních orgánů – viz výše) není nutno otázku jednání žalobce v dobré víře pro potřeby posuzované věci dále podrobněji zkoumat.
77. Soud proto k námitkám vzneseným žalobcem pod druhým okruhem žalobních bodů uzavírá, že v daných věcech nebyly splněny podmínky pro aplikaci zásady plynoucí z článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Námitky žalobce soud shledal nedůvodnými.
78. V rámci žalobních námitek vznesených pod třetím okruhem žalobních bodů žalobce (nad rámec výše vypořádané obecné námitky o neprokázání čínského původu zboží a výše vypořádaných námitek opětovně poukazujících na porušení povinnosti postupu dle článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu) namítal, že základním argumentem, z něhož celní

orgány vycházejí při doměřování antidumpingového cla, a jímž současně obhajují to, že nelze aplikovat článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, je údajné zjištění, že důkazy původu zboží – FORM A byly vydány na základě nesprávných skutečností podaných vývozcem, přičemž tato skutečnost však nebyla podle žalobce řádně doložena. Z odpovědi úřadu OZO na žádost o následnou verifikaci certifikátu původu FORM A podle žalobce vyplývá, že dotázaný úřad nebyl schopen ověřit thajský preferenční původ předmětného zboží, jelikož vývozce nepředložil ve stanovené lhůtě evidenci prokazující preferenční původ zboží - spojovacích prostředků. V dopise však není podle žalobce ani zmínka o tom, že by byl kontrolou úřadu zjištěn čínský původ zboží, ani že by byl thajský kompetentní orgán uveden v omyl podklady, které mu byly dříve tímto vývozcem předloženy. Žalobce namítal, že nespolutrácení vývozce není důkazem toho, že se vývozce dopustil podvodného jednání a poskytl kompetentním orgánům vývozní země padělané nebo jinak pozmeněné podklady, které by je uvedly v omyl. Především však není podle žalobce důkazem toho, že zboží - spojovací prostředky měly původ v Čínské lidové republice a měly být tudíž předmětem antidumpingového cla.

79. Soud předesílá, že žalobce se v daném směru v podané žalobě opětovně omezil toliko na doslovnou reprodukci námitek vznesených v bodech 10 a 11 druhého doplnění odvolání a nijak nereagoval na závěry, které žalovaný k uvedenému okruhu námitek vyslovil v bodech 54 – 58 odůvodnění Napadeného rozhodnutí. I daným námitkám se proto soud mohl s ohledem na dříve uvedené věnovat toliko ve výše specifikovaných limitech. Soud přitom neshledal ani tyto námitky žalobce jakkoli opodstatněnými.
80. Soud shodně s žalovaným k uvedenému okruhu námitek zdůrazňuje, že žalovaný nezaložil své závěry na argumentaci předestřené žalobcem, ale na výše aprobevaném, nade vší pochybnost prokázaném skutkovém závěru o čínském původu předmětného zboží. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí explicitně poznamenal, že antidumpingová cla nejsou doměřována pouze na základě toho, že vývozce při dodatečném ověřování cel nespolutracoval, resp. jen na základě výsledku dodatečného ověřování FORM A, neboť ten nepřinesl důkaz svědčící o původu zboží v Číně (srov. bod 54 Napadeného rozhodnutí), ale jsou doměřována na základě skutkových poznatků plynoucích z provedení pozdějších důkazů o čínské výrobě zboží. Žalovanému přitom nelze podle soudu ničeho vytknout, pokud vedle uvedených klíčových skutkových a navazujících právních závěrů trval na tom, že (i.) nespolutrácení vývozce při postupu dodatečného ověřování FORM A, neumožňující ověřit osvědčovaný thajský preferenční původ zboží, vedla k tomu, že tato FORM A bylo již před tím, než vůbec bylo možno na základě zpráv OLAF prokázat čínský původ zboží, třeba označit za „nesprávná“, avšak současně nikoli za „chybu“ ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, a že (ii.) dřívější výsledek dodatečného ověřování FORM A založil žalobci pro řízení o doměření dotčených antidumpingových cel důkazní břemeno prokázat, že nesprávná FORM A byla vydána na základě správných skutečností podaných úřadu OZO vývozcem.
81. Jak bylo uvedeno výše v rámci vypořádání námitek vznesených pod druhým žalobním bodem, žalobce by ve světle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2012, čj. 5 Afs 43/2011 - 110, musel za dané situace unést důkazní břemeno o tom, že údaje poskytnuté pro vydání FORM A vývozcem úřadu OZO byly správné. Žalovaný přitom podle soudu zcela správně uzavřel, že tak žalobce neučinil a uvedené skutečnost neprokázal a se zřetelem k závěrům vyplývajícím z dokazování ani objektivně

prokázat nemohl. Uvedené závěry podle přesvědčení soudu zcela odpovídají popsanému judikatornímu rámci a nelze jim ničeho vytknout.

82. Lze tedy shrnout, že žalovaný v bodech 54 až 57 Napadeného rozhodnutí komplementárně navázal na své hodnotící úvahy stran důkazu o čínské výrobě zboží i na své právní závěry v otázce posouzení vydání dotčených nesprávných FORM A jako chyby ze strany úřadu OZO, resp. otázky rozložení důkazního břemene při prokazování okolností spojených s vydáním těchto FORM A. V těchto závěrech respektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný přitom jednoznačným způsobem uzavřel, že těžištěm důkazu o čínské výrobě zboží jsou příslušné údaje podle zpráv úřadu OLAF, a že nespolutpráce vývozce při již dříve prováděné verifikaci FORM A samotným úřadem OZO jen do mozaiky zjištěných skutkových okolností – překládek zboží v Thajsku – logicky zapadá, tj. důkazu přisvědčuje, nikoli jej jako těžiště tvoří.
83. Žalovaný podotkl, že tuto nespolutpráci vývozce s úřadem OZO nevyhodnotil jako prokazující, že byl úřad OZO uveden podklady poskytnutými vývozcem při žádosti o vydání FORM A v omyl, ale pouze žalobci vysvětlil, že nespolutpráce vývozce při verifikaci FORM A vede k tomu, že vydání tohoto nesprávného FORM A nepředstavuje chybu celního orgánu ve smyslu článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, a upozornil žalobce (shodně jako v předcházející Výzvě) na jeho důkazní břemeno plynoucí z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Žalovaný přitom nepochybil, pokud následně na základě zpráv úřadu OLAF (nikoli tedy na základě výsledku přechodí verifikace FORM A, jak se domnívá žalobce) dovodil, že FORM A byly vydány na základě nesprávných skutečností podaných vývozcem (vycházejí přitom z úvahy, že stěžejními doklady pro vydání každého osvědčení na tiskopisu A jsou doklady o vývozu zboží ze země původu, přičemž zprávy úřadu OLAF přinášejí důkaz, že u daného zboží bylo jako vývozní země původu fignováno Thajsko). Soud uvedené závěry žalovaného, které žalobce v podané žalobě věcně nezpochybnil a omezil se na reprodukci shodně formulované odvolací argumentace bez jakékoli reflexe jejího vypořádání v Napadeném rozhodnutí, sdílí a uzavírá, že ani na základě předmětného okruhu námitek neshledal, že by bylo Napadené rozhodnutí zatíženo vadou, pro niž by bylo třeba je zrušit.
84. Soud konečně přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod **čtvrtým žalobním bodem** namítal, že celní úřad vyměřil žalobci Prvostupňovými rozhodnutími také penále podle § 251 daňového řádu, ačkoli celní kodex takovou možnost doměřit další dodatečnou částku nad doměřené clo nepředpokládá. Žalobce s vyměřením penále zásadně nesouhlasil a byl přesvědčen, že žalovaný se v Napadeném rozhodnutí nevypořádal s tvrzením žalobce, dle kterého dochází plošným ukládáním sankcí, kterou celní kodex nezná, mimo jiné k diskriminaci subjektů české státní příslušnosti oproti subjektům z jiných členských států. Žalobce doplnil, že nepřímé zastoupení, které celní úřady po deklarantech požadují, je pro daný subjekt značně nevýhodné. Nepřímý zástupce nemá faktickou možnost jakkoli se v celním řízení o doměření antidumpingového cla bránit a přesto je clo doměřováno právě jemu a navíc je mu vyměřeno penále bez ohledu na okolnosti daného případu. Takový postup pak podle přesvědčení žalobce nezákonně a neodůvodněně zasahuje do jeho práv.
85. Soud připomíná, že v souladu s právní úpravou účinnou v rozhodné době se pro řízení před celními orgány subsidiárně uplatnil daňový řád dle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona.

86. Podle § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu představuje clo pro účely citovaného předpisu daň, přičemž penále je příslušenstvím daně (§ 2 odst. 5 téhož zákona).
87. Podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu *„daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit penále z částky doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani, ve výši 20 %, je-li daň zvyšována“*.
88. Podle § 143 odst. 2 daňového řádu platí, že *„podle výsledků doměřovacího řízení doměří správce daně daň ve výši rozdílu poslední známé daně a částky nově zjištěné a tento doměřený rozdíl na dani současně předeptá do evidence daní; doměřením daně se rozumí i dodatečné stanovení daně plátcí daně k přímé úhradě“*.
89. Soud podotýká, že otázkou předestřenou žalobcem se správní soudy v minulosti opakovaně zabývaly. Ustáleně přitom judikují, že v rozhodné době, tj. před účinností nového celního zákona, vznikala celním deklarantům v případě doměření cla *ex lege* povinnost uhradit penále podle § 251 daňového řádu, a to jako důsledek uvedení nesprávných údajů v celním prohlášení, vedoucím k vyměření a vybrání cla v nesprávné výši, a tedy následně k nutnosti jeho doměření.
90. Soud poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2018, čj. 3 Afs 58/2017 - 70, v nichž soud přehledně vysvětlil důvody, pro které jsou celní orgány v případě doměření cla povinny současně vyměřit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„lze soubhlasit se stěžovatelem, že ustanovení § 251 odst. 1 daňového řádu spojuje vznik povinnosti uhradit penále s právní skutečností, kterou je doměření daně (zde cla), a to z částky „doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani [clu]“, nikoli tedy výslovně s uplatněním institutu daňového tvrzení. Přestože je možné akceptovat názor krajského soudu, že nedílnou součástí daňového tvrzení bývá autoaplikace daňových předpisů (§ 135 odst. 2 daňového řádu), která se v celním řízení neuplatní, nelze se již ztotožnit s jeho závěrem, že vyměření penále je daňový subjekt sankcionován zejména za vyčíslení daně v nesprávné výši. Daňový subjekt je předmětnou formou sankce postihován obecně za uvedení nesprávných údajů v daňovém tvrzení, kdy logickým důsledkem porušení této povinnosti je samozřejmě rovněž nesprávný výpočet výše daně, jako jednoho z údajů daňového tvrzení. Tomu plně odpovídá povaha penále, jak ji nastínil rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení č. j. 4 Afs 210/2014 – 57, kde vyslovil, že penále „slouží jako odstrašení případných pokusů daňových subjektů snížit si daň uvedením nesprávných údajů v daňovém tvrzení“ (pozn. zvýraznění provedeno nyní rozhodujícím senátem). Zde je proto třeba korigovat názor krajského soudu, který vedle citované funkce, připisuje penále rovněž roli majetkové sankce za to, že po dobu mezi splatností daně a náhradní lhůtou splatnosti nemohl stát disponovat daní ve správné výši (tj. ve výši doměřené daně), neboť takové pojetí penále rozšířený senát v citovaném usnesení výslovně odmítl s tím, že kompenzaci naznačené újmy zajišťuje úrok z prodlení, nikoli penále.*

V kontextu rozšířeným senátem akcentované funkce penále je třeba dát stěžovateli za pravdu i v tom, že povinnost uvádět správné údaje plně stíhá i toho, kdo podává celní prohlášení [srov. § 294 odst. 1 písm. e) původního celního zákona; nyní § 47 odst. 3 písm. b) nového celního zákona], a to navzdory skutečnosti, že oproti daňovému tvrzení zde absentuje krajským soudem opakovaně vyzdvihovaný výpočet cla samotným deklarantem. Jak nicméně zdejší soud vyložil shora, je daňovému tvrzení a celnímu prohlášení společné, že v případě, kdy daňový subjekt (deklarant) uvede nesprávné údaje, důsledkem je rovněž nesprávně stanovená, tedy i vybraná daň (clo), přestože v prvním případě daň chybně určí přímo daňový subjekt, zatímco v druhém

případě celní úřad (na základě chybných vstupních údajů uvedených daňovým subjektem). V obou případech je však zásadně důsledkem doměření daně (cla), kdy právě na něj ustanovení § 251 daňového řádu váže vznik povinnosti uhradit penále. Stěžovateli je tudíž možné dát za pravdu v tom, že materiální podstatu a funkci penále lze bezezbytku vztáhnout i na celní oblast a s ní spojené celní prohlášení. Povinnost vyměřit penále i pro případ doměření cla konečně zdejší soud ve své rozhodovací činnosti již opakovaně potvrdil“.

91. Jak ostatně připomněl Nejvyšší správní soud v naposledy uvedeném rozhodnutí, povinnost celních orgánů rozhodnout v případě doměření cla o vyměření penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu byla v minulosti správními soudy opakovaně potvrzena. Soud v tomto směru za všechny poukazuje např. na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, čj. 10 Afs 216/2016 - 38, ze dne 5. 10. 2016, čj. 1 Afs 195/2016 - 34, ze dne 8. 6. 2017, čj. 4 Afs 55/2017 - 104. Soudy přitom zdůraznily, že povinnost uhradit penále, v případě, že deklarant uvedením nesprávných údajů v celním prohlášení způsobil, že clo bylo původně vyměřeno v nižší částce (v daném případě v žádné částce), než kolik by měl činit, nevyplývá z unijního práva, ale tato povinnost je upravena vnitrostátními předpisy, aniž by tyto byly v rozporu s unijním právním rámcem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, čj. 4 Afs 55/2017 - 104).
92. Soud však nemohl přehlédnout, že dne 29. 7. 2016 vstoupil v účinnost nový celní zákon (zákon č. 242/2016 Sb.), který v § 22 stanoví, že z částky doměřeného cla nevzniká penále. Podle důvodové zprávy k tomuto zákonu je důvodem pro vyloučení vzniku penále při doměření cla skutečnost, že penále je sankcí za nesprávné tvrzení daně (nikoliv za její neuhrazení), nelze jej proto aplikovat na situace, kdy ve vztahu ke clu není vůbec využíván institut daňového tvrzení. Vznik penále je přitom vázán právě na porušení povinnosti související s podáním řádného daňového tvrzení, a nemůže se tak uplatnit na případ celního řízení. Ustanovení § 22 nového celního zákona tak vylučuje použití § 251 daňového řádu.
93. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se k povaze penále dle § 251 daňového řádu vyjádřil v usnesení ze dne 24. 11. 2015, čj. 4 Afs 210/2014 - 57, č. 3348/2016 Sb. NSS tak, že „*penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2010, a § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, má povahu trestu; je na ně třeba aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.)*“.
94. Městský soud v Praze připomíná, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS: „*Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější*“.
95. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v tomto usnesení rovněž uvedl, že „*je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenabrazoval*

svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou modorce), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek“

96. Z citovaných závěrů vyplývá, že soud je povinen ke změně právní úpravy přihlédnout, aniž by žalobce odpovídající žalobní námitku v podané žalobě vznesl. Povinnost soudu přihlédnout k této skutečnosti tak představuje výjimku ze zásady vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak je zakotvena v § 75 odst. 1 s. ř. s.
97. Ze závěrů vyslovených rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení č. 3528/2017 Sb. NSS se přitom podává, že zdejší soud je povinen k takové změně právní úpravy při přezkumu Napadeného rozhodnutí přihlédnout a toto rozhodnutí zrušit, a to i v případě, pokud by neshledal jakékoli pochybení žalovaného.
98. Nejvyšší správní soud přitom ve své recentní rozhodovací praxi opakovaně potvrdil, že krajské soudy jsou povinny v rámci soudního přezkumu zohlednit nový celní zákon účinný od 29. 7. 2016 obsahující změnu právní úpravy v oblasti ukládání penále z doměřeného cla, která je pro žalobce příznivější. Soud v tomto směru pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, čj. 4 Afs 55/2017 - 104, a ze dne 29. 6. 2018, čj. 3 Afs 58/2017 - 70, od nichž neshledal v nyní posuzované věci důvodu se odchýlovat.
99. Se zřetelem k tomu, že v průběhu řízení o žalobě proti Napadenému rozhodnutí došlo k popsané změně právní úpravy, přičemž nová právní úprava je pro žalobce s ohledem na výše uvedené příznivější, nezbylo zdejšímu soudu, než Napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc žalovanému se zřetelem k principu vyplývajícimu z čl. 40 Listiny základních práv a svobod vrátit k dalšímu řízení, a to přesto, že neshledal žádné pochybení žalovaného.
100. Soud v tomto směru uzavírá, že v dalším řízení žalovaný v případě, že opětovně rozhodne o doměření antidumpingového cla, nepřistoupí s ohledem na výše uvedené k vyměření penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu, a to s ohledem na zásadu stanovenou v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
101. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný zohlední závěry vyslovené výše v bodech 92 – 100 tohoto rozsudku.
102. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby a podání repliky) a režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování

právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a 21% DPH ve výši 2 142 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč.

103. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobě zúčastněné na řízení však městský soud plnění žádné povinnosti neuložil a právo na náhradu nákladů řízení proto osoba zúčastněná na řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. května 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.